

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni és hajdu-böszörményi „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
 Ötvenéves periódusért 5 kr.
 Nagyból terjedelmű, mint szintén több
 oldal hirdetések, alk. szerint a lo-
 g. olcsóbb árért:
 Bélyegdíj: minden beiktatásért külön
 30 kr.
 „Nyit-tér”-en megjelenő közlemény öt-
 hasasos sorra 15 kr.
 Név- vagy bérmentesüléssel beiktatott köz-
 iratok nem vétettek tekintetbe. — Ugy
 szintén közíratok sem adtak vissza.

Előfizetési árak:
Helyben és postán küldve:
 Egy évre 10 frt — kr. 1/2 évre 2 frt 50 kr.
 Fél évre 6 — „ — „ — „ — „ — „
 Előfizetési pénz minden közlemény:
 Főpénz, Veszély-ház földszint
 a szerkesztőségbe bermentve küldendő.
Előfizethető helyben:
 Tegeddi K. Lajos könyvkereskedésében
 a szerkesztőségnél. — Egyébütt
 a postahivatalok útján.

Felhívás.

A székelyhidi választókerület azon polgárai, kik az 1875-ik évi ápril 18-án megalakult „függetlenségi párt”-hoz tartoznak, felkérnek, miszerint az ezen választókerület székelyhídi Székelyhídon a fogadó étertermében 1875-dik évi május 17-én d. e. 10 órakor tartandó értekezleten, — mely értekezletnek célja leendő a képviselőjelölt kitűzése s egyéb indítványok tárgyalása, megjelenjen szíveskedjének.

Kelt a párt megbízásából 1875. ápril 18.

Fráter Kálmán,
pártelnök.

Hívjuk haza Kossuth Lajost!

Érme mellett, május hó.
 Majoros István Zenta város országgyűlési képviselője „nyit levelet” intézett Kossuth Lajos nagy hazafiához, melyben esdve kéri és méltán írja, hogy a kérelmet mindnyájan ismételjék, hogy ha már nem akar annak a magyar királynak alattvalója lenni, a ki egyuttal osztrák császár is, tekintse országunk nyomorult, szármalmas helyzetét, tekintse, hogy államiságunk existenciája a bal-közép fuziója által sárba tapodtatott, tekintse, hogy a nép közt immár sokan vannak, kik azt sem hiszik, hogy ő még életben van, s így kétségbe esvén a jövő felől, rideg közönytől nézik, mint süd jég házak az örvény felé: jöjjen haza, nem mint állandó polgára a hazának, hanem jöjjen látogatón képen csak Budapestre, mutassa meg magát a népek és szivig ható szózatával kiáltva oda a nemzetnek a szentírás szavait: „mit félsz kicsiny hitű!”

Borzus József,

jegyző.

Polgártársak!

Majoros István olyan eszmét pendített itt meg, a mit senki előtte. Vendégül haza hívni Kossuth Lajost és általa megszégyeníteni a renegátok táborát!

Hogy tehát bebizonyítsuk, miszerint Majoros István ezen kérelmében mindnyájan támogatjuk, írjunk mindnyájan alá egy kérvényt Kossuth Lajoshoz, írjuk meg neki, hogy e nemzet még csak ő benne él, ő benne hiszi a megváltás napját, jöjjen tehát haza, látogasson meg bennünket, jöjjen csak pár hétre, hiszen ez elveivel nem ellenkezik, s ha semmit nem tesz is, fel fog gyuladni a sokak szívében már szunnyadó honszerelmi tűz!

Szerintünk minden a hazában már megalakult függetlenségi párt nyújtana be hozzá egy ilyen irányban szerkesztett kérvényt.

Mi nem hiszünk, hogy Kossuth Lajos megtagadná a nemzet ezen kérel-

A „DEBRECZEN” tárczája.

A bukott vőlegény.

— Beszély. —
Kállay Istvántól.
 (Folytatás.)

Ki lön fizetve az összeg, nem lehet képzeli, mint megírta a jámbor falusi az újdonna új bankjegyeknek, melyek felelősségét tevék az egészen.

— De kérem alásan, — kérde félénken a pór, — ki részére méltóztatik vásárolni, mert ha valamit eladok, szeretem tudni, ki nek adom, s ha veszek, megszoktam nevezni magamat.

— Weber Jónás ** nagy-kereskedő számára, — felelt elbizakodva a szakias úr, ki az említett kereskedőnek ügynöke vala.

Ilyenkor nagy örömmel szokott a magyar ember áldozást inni; ivásközben szerencsés eladása vagy vásárlása fölött kibeszélgeti magát, csak vásárok alkalmával találkozhattán távoli rokonával, megújítja, szorosabban fűzi a barátságot és atyafiságot.

Midőn emberünk, a legközelebbi csapszékben, rózsa jó kedvében megnyitotta szíveségének ajtaját, rokonainak s barátainak borral és jó szóval szolgálgván: eszébe jutott reá hon várakozó felesége, — megelégtelven az áldomást, egyenként kezett fogva bucsuzgattak tiszte- rokonok; nagy csodálkozásukra a csaplár vizs- szadobja fizetésbe adott újon bankjegyet azon megjegyzéssel, hogy hamis.

Hegyközi.

— A képviselőválasztások — újabb kombinációk szerint — július hó második felében fognak megtartatni.

— Szervezkednek — a főurak is. Ő mel- tóságai „szabadelvi” nevet akarnak felvenni, hogy e név szatirálja tökéletesebb legyen.

— A veszprémi kath. püspök 25 éves ju- bileuma alkalmából a hívek ünnepeit akartak tartani, de a püspök beteg, s ellenz az ün- nepélyességeket.

— Nem engednek a főrendiek a bírósági leszállításoknál. A jogügyi bizottság szintén nem fogadja el újabb sem a javaslatot.

Pap és homeopathia.

Nem csekély megdöbbenéssel olvastam a „Debreczen” ápril 21-ki lapban a cikket. „Fogynak, pusztulnak” Mendekeleltől az egész cikket egy papi és hasonynyi zamot lengi át, mert a tisztelt cikkíró Hegyközi 1-ször a gyógyászatot a falusi lelkészekre bízta, 2-szor pedig a homeopathiát, mint gyógyódot ajánlana. A siket cikkből ugyan a jó humánus akarat kitűnik, de az egészből luce clarus ki- világlik, miszerint a cikkíró olyan tárgyról írt, melyet fájdalom! nem ért.

A történetek tanítanak bennünket, misze- rint a gyógyászat Rómából sokáig száműzve volt, s azon kérdést támasztották iránta, vajon bölcs törvények által kormányzott köztársaság- ban eltűrhethető-e az orvosokat, vagy nem? Egy- általában azon időben többre becsülték a gyil- koló fegyverforgatást, mint azon művészetet, mely az embereket meggyógyítani iparkodik, s

Vidék.

— A „Debreczen” levelezése. —
 Halmai, május 12.

Halmban az olvasó-egylet javára e hó 9-én tartott társas vacsorával egybekötött táncestélyt igen jól sikerült, s az egylet pénz- tárdát 33 frt tisztajelvédelemmel nagyobbítá. Az egylet kedvelt elnökeinek, valamint az estély rendezőinek a jelen voltak elismerést szavaztak. U g o c s a y.

Borzus József,

jegyző.

Reményünkben csatlakozva tevők

látogatásunkat.

— Oh, — mond az öreg Róbi, — ámbár ök együtt távoznak el, de hallottam ily eljá- rások híreit, hogy házmólt minden lehető gá- rál minden ajtót, hogy saját szemekkel lássák s győződjék meg öök, itt nem léte.

Azután csomó kulcsot keresve elő a kis- asszony, egyik szobát a másik után nyitatták föl, nem azért, hogy itt találják meg a kere- settet, hanem hogy törvényes eljárásuk az utolsó pontig teljesülve legyen. Csak egy ajtó volt még nyitatlan, a végső szobában.

— Meg vagyunk győződve, — mond a királybíztos, — hogy itt őt nem találjuk, azért ne méltóztatassék sérelemnek venni a kutatást, mert hiába, az igazság követeli.

— De kérem, — vágott közbe a házi ur — még ezen ajtó nyitatlan. Lelkiismerete nem gyanítottatott vele semmi rosszat, mely bu- kásán gyantázhatná elő.

Beléptek, de inkább a pompát bámulni, mint valakit kutatni, s néhány lépés után min- denek csodálataira, felpatpan egy faliszekrény ajtaját, melytől különben ügyes alkotása miatt lehetetlen vala megismereni főnök szelzcpapíro- kat s valami aczélgépet tüntetve elő. Valaki közölte, padlára lépés, mely a titkos ruogvá- ló aszesszékétében, e nyomás következtében tárta fel az minden titkait.

— Mi ez uram? kérdi a csodálkozó ki- rálybíztos s titkos öröm rángása vala észreve- hető arculatán, mohón rángatva elő a mű- szert.

Az öreg Róbi hűledezett s elémült, lé- telét sem képzelve anna rejteknek, melyben előbbi birtokosa: egy bukott magyar mágus

Reményünkben csatlakozva tevők

látogatásunkat.

— Oh, — mond az öreg Róbi, — ámbár ök együtt távoznak el, de hallottam ily eljá- rások híreit, hogy házmólt minden lehető gá- rál minden ajtót, hogy saját szemekkel lássák s győződjék meg öök, itt nem léte.

Azután csomó kulcsot keresve elő a kis- asszony, egyik szobát a másik után nyitatták föl, nem azért, hogy itt találják meg a kere- settet, hanem hogy törvényes eljárásuk az utolsó pontig teljesülve legyen. Csak egy ajtó volt még nyitatlan, a végső szobában.

— Meg vagyunk győződve, — mond a királybíztos, — hogy itt őt nem találjuk, azért ne méltóztatassék sérelemnek venni a kutatást, mert hiába, az igazság követeli.

— De kérem, — vágott közbe a házi ur — még ezen ajtó nyitatlan. Lelkiismerete nem gyanítottatott vele semmi rosszat, mely bu- kásán gyantázhatná elő.

Beléptek, de inkább a pompát bámulni, mint valakit kutatni, s néhány lépés után min- denek csodálataira, felpatpan egy faliszekrény ajtaját, melytől különben ügyes alkotása miatt lehetetlen vala megismereni főnök szelzcpapíro- kat s valami aczélgépet tüntetve elő. Valaki közölte, padlára lépés, mely a titkos ruogvá- ló aszesszékétében, e nyomás következtében tárta fel az minden titkait.

— Mi ez uram? kérdi a csodálkozó ki- rálybíztos s titkos öröm rángása vala észreve- hető arculatán, mohón rángatva elő a mű- szert.

Az öreg Róbi hűledezett s elémült, lé- telét sem képzelve anna rejteknek, melyben előbbi birtokosa: egy bukott magyar mágus

Borzus József,

jegyző.

Reményünkben csatlakozva tevők

látogatásunkat.

— Oh, — mond az öreg Róbi, — ámbár ök együtt távoznak el, de hallottam ily eljá- rások híreit, hogy házmólt minden lehető gá- rál minden ajtót, hogy saját szemekkel lássák s győződjék meg öök, itt nem léte.

Azután csomó kulcsot keresve elő a kis- asszony, egyik szobát a másik után nyitatták föl, nem azért, hogy itt találják meg a kere- settet, hanem hogy törvényes eljárásuk az utolsó pontig teljesülve legyen. Csak egy ajtó volt még nyitatlan, a végső szobában.

— Meg vagyunk győződve, — mond a királybíztos, — hogy itt őt nem találjuk, azért ne méltóztatassék sérelemnek venni a kutatást, mert hiába, az igazság követeli.

— De kérem, — vágott közbe a házi ur — még ezen ajtó nyitatlan. Lelkiismerete nem gyanítottatott vele semmi rosszat, mely bu- kásán gyantázhatná elő.

Beléptek, de inkább a pompát bámulni, mint valakit kutatni, s néhány lépés után min- denek csodálataira, felpatpan egy faliszekrény ajtaját, melytől különben ügyes alkotása miatt lehetetlen vala megismereni főnök szelzcpapíro- kat s valami aczélgépet tüntetve elő. Valaki közölte, padlára lépés, mely a titkos ruogvá- ló aszesszékétében, e nyomás következtében tárta fel az minden titkait.

— Mi ez uram? kérdi a csodálkozó ki- rálybíztos s titkos öröm rángása vala észreve- hető arculatán, mohón rángatva elő a mű- szert.

Az öreg Róbi hűledezett s elémült, lé- telét sem képzelve anna rejteknek, melyben előbbi birtokosa: egy bukott magyar mágus

(Vége köv.)

Budapesttől Párisig.

A Salvi által kitűzött állomások a következők: Első nap Álbolna (Kócs), 2-ik Sommercín, 3-dik Szt.-Pölten, 4-ik Hall, 5-dik Braunn, 6-ik München, 7-ik Burgau, 8-ik Urach, 9-ik Oppenau, 10-ik Feustrange, 11-ik Toul, 12-ik Vitry, 13-ik Sesanne, 14-ik Lagni, 15-ik Páris. — Salvi nem érte el az első nap kitűzött állomását Bálóbnán, hanem — mint a „Hon”-nak írják — Kócsra hát meg. Az érintett levelek hangzik: „Komárom máj. 9. Kömlődről idejé- vet utközben reggeli fél 7-kor Kócsra népszo- porttal találkoztam, pillanatra megálltam; ek- kor indult innen szürke ménen Salvi, ki a kocsielőrl fia Lázert Kálmán szinte paripán kísért N.-Igmándig. A lovas erős szílel szem- közt 10 órára Győrbe érhetett. Így az első napi állomását Bálóbnán, mi 2 óra távolag Kócsból nem érte el. Salvi tegnap este 7 óra- kor ért Kócsra, a jegyző szíves fogadására itt mulatott s keveset aludt, de örömet ott maradt éjszakára, mert ott az este esett. Lo- vával maga bánt el s vidoran indult ma a nagyvatra, Párisba.” — Ez még különben sem- mit nem bizonyít. Az ut első napján a jó lo- vas mindig kíméli lovát. Mint e pillanában értesülünk, vasárnap d. e. 11 órakor volt Győrben, s az éjert valószínűleg már M.-Óvá- rra töltötte.

Tükördarab.

— Ismét egy szomorú adat középünk miveltégi állapotáról. A fősvenyt a pénzügy, a részegest a szomszág, a mi szegény népün- ket a babona kínosza szerfelett. Anyuit írunk, beszélünk a népeveletről, hogy a fele is elég lenne, ha minden ember megtenné e tekintet- ben kötelességét. Hanem nálunk, mint a leg- több szentügy, ez is fraszit lenn. Minden sibered a népeveletet horjia ajkán és sohajt, kisebbit, de áldozatot nem hozna érte őt ga- rast se. Azért jutnak ezek az eszmék eszünkbe, írják Mármarosból, mert vért és minden jobb érzést felláztató, a mi most husvét első nap- ján is előfordult Rahó községében. Egy asszony vizért ment az ott még igen sekély Tiszára. A mint lehajlott edényét megmeríteni: tajd rosul járt az ijedtségől. Egy holt gyermeket pillantott meg a vízcs kövek közt. Lármájára sokan odagyűltek, kivették s vizsgálgatták a meztelen hullát. — Egy szegény asszony, ki pár nappal azelőtt eltemetett egyetlen gyer- mekét gyászolta, szintén oda ment a kívá- ntsákkal. A hogy ez megláta a hulla arczát, el- sikoltotta magát s ajtuan összerogyott. Mik- kor feleszmélt: határozottan elment a hullát felbon- ta, hogy az orvos megvizsgálás végett felbon- ta, mert ugymond, az az ő gyermeke, a kit tegnapelőtt temetett el. Elmentek a te- metőre, felásták a sirt: s a koporsó csakugyan üres volt. A síró szülők másodsor is eltemet- ték gyermeküket: de nem fért a fejköbe az, hogy mikép jött ki és jutott a vízbe a halott? . . . Mig ezen az egész község tanakodt: a derek járásból erőlesen utána látott a nyomo- zásnak s először is megmozdította a síro- házat, a hol mindjárt egy egész szak olyan ruhát találtak, a melyek a halottakról voltak lezsedve. A járásból előt azután el is mondta lezsedve, hogy mily sirokat bontott fel éjjel, hogy s mint vágta ők el egy öregasszonnyal a holtaknak kisuajt, fénylővét és a szívet. A még asszony a járásból elé vitetett, s az ut- megkérdezték, mire kellett neki az a levagott holmi? Tagadott és tagad ma is mindent, hogy ő soha nem tette, a sírásót jóformán nem is ismeri stb. Hazának utozása alkál- val azonban nagy meynységű különös holmikak lettek e 80 év körül járó tőporódott anyóknál. Nagyon sok ruhadarabba szedett tőkmag, akcáztovis, korpá, száradt vér, hulladarabok, gáz-gázok, magvak, tömjén s több egyéb ba- bona históriák voltak ott nagy

173 3—52

170 2—3

